

KAPITOLA 1

Jen tři židle od Noaha seděla holka a mluvila se svou rukou. Se hřbetem ruky, přesněji řečeno, a široce roztahovala prsty. Špičky prstů měla namalované střídavě červeně a zlatě, ale ne lakem na nehty a ne výhradně na nehty. Spíš se zdálo, že si na to vzala plechovku barvy ve spreji.

Vysvětlovala své ruce, že je „Úplně v pořádku. Úplně v pořádku.“

Noah si pomyslel, že kdysi asi byla hezká, ale její tvář či tělo dokázal jen těžko posoudit, protože jeho oči neodolatelně přitahovala spálenina od provazu kolem jejího krku.

Když si pro ni přišli zřízenci, rozječela se. Museli ji zvednout násilím, každý za jednu ztuhlou ruku. Vedle ní stála s rukou na ústech její matka, nebo možná starší sestra, plakala a ozvěnou opakovala její slova.

„To bude v pořádku,“ řekla ta normální.

„Já jsem úplně v pořádku!“ vykřikla ta šílená.

Holka skopla židli na zem a očima se zarudlými koutky vrhla surový pohled na Noaha.

Noah Cotton. Šestnáct let. Měl hnědé vlasy, které podléhaly gelu, aniž by se musel nějak zvlášť snažit. Rty plné a mírně svěšené, jako by se chystal být smutný. Výrazný a ostrý nos měl zatraceně blízko

k dokonalosti. Ale jinak by vás samozřejmě hned upoutaly ty modré oči. Kde vzal takovouhle modrou? Vypadaly nepřirozeně. Jako by nosil barevné kontaktní čočky. A kdyby na vás Noah ty svoje jasné, nepřirozeně modré oči upřel, nevěděli byste, jestli se za nimi skrývají nedozírné hlubiny, anebo jenom naprosté magořiny.

Kdyby odpověď zněla „naprosté magořiny“, pak by perfektně zapadl na místo, kde se zrovna nacházel, totiž do čekárny v ústřední hale Cihlárný.

Tohle místo ho dusilo. Možná to bylo tou historií. V osmnáctém století se to tu jmenovalo *Ústav lorda Japhetha LeMaye pro nevyléčitelné šílence*. V polovině devatenáctého století to trošku zjemnili na *Východolondýnský ústav pro choromyslné*.

Současný oficiální název zněl *Východolondýnská nemocnice pro léčbu závažných duševních chorob*.

Ale takhle to nikdo neříkal, přinejmenším ne mimo zařízení samotné. V širém světě se tomuhle místu říkalo Cihlárna.

Byla to architektonická obludnost z červených cihel, která rostla – možná rakovinně bujela – déle než dvě století. Nebyla celá z cihel. Některé věže a křídla byly z kamene. Pár postranních staveb mělo starodávné hrázděné zdi s oprýskanou barevnou omítkou. Ale robustní halu a její věže, dvojvaječná dvojčata Střelec a Pěšák – jednu vysokou a špičatou, druhou podsaditou a výhružnou – tvořily červené cihly pokryté škraloupem sazí.

Noah se ze všech sil snažil nevnímat ozvěnu křiku šílené dívky, ale čekárna byla stejně schizofrenní jako většina pacientů: starožitné olejomalby, poněkud šikmá podlaha z černých a bílých dlaždic, zdi natřené žlutě tak, jak si asi kdysi někdo představoval veselý interiér, a nábytek z charitativního prodeje. Korunu tomu nasazoval lustr,

který určitě ukradli z nějakého kýčovitého baráku za dávné války někde v koloniích. Vrhá světlo, které umělo výborně vytvářet stíny, takže dokonce i prostor pod židlemi vypadal jako temné doupe mrňavých příšerek.

Noah sem přišel navštívit svého bratra Alexe. Svěho mnohem staršího bratra Alexe. Dvacet pět let, veterán z Afghánistánu, Královský prapor highlandských střelců. (Motto: *Nemo me impune lacessit* – Nikdo mě nenapadne bezrestně. Anebo alternativní verze: Neserte nás, nebo vás zmydlíme.) Ramena, o která by se daly lámat tvárnice, disciplinovaný a ráno vždy časně na nohou, aby si zaběhl deset kilometrů v každém počasí, které má Londýn na skladě.

Alexe Cottona, který si vysloužil Kříž za mimořádnou udatnost v podstatě tím, že měl tak obří koule, že sejmul tři ahmedy v kulometném hnízdě, když nesl na zádech raněného kamaráda.

A teď...

Někdo zavolal Noahovo jméno. Ošetřovatel, klátivý pořízek s tlustýma nohama, v jedné kapse paralyzér a ve druhé kožený pendrek, ho zavedl dál. Kolem dveří do kanceláří. Bezpečnostními dveřmi z tvrzeného skla a oceli.

Dalšími bezpečnostními dveřmi.

Kolem kontrolní místnosti, kde znudění hlídači s nohama na stole zírali na blikající obrazovky a bavili se o sportu.

Třetími dveřmi. Tady jim musel zevnitř zabzučet jiný ošetřovatel.

A tu začal jekot a skučení, náhlé pronikavé stoupavé skřeky a srdceryvné vzlyky. Zvuky prosakovaly zpoza ocelových dveří jednotlivých pokojů, nebo ve skutečnosti cel.

Ode dveří ke dveřím chodila zdravotní sestra se dvěma odrbanými ošetřovateli. Jeden z nich tlačil rozvrzaný vozík plný maličkových

plastových kelímků označených číselnými kódy, z nichž každý obsahoval dobrého půl tuctu jasně barevných pilulek, někdy půl tuctu a jednu nádavkem.

Pilulkáři došli ke dveřím, zaklepali, vyzvali chovance, aby ustoupil, počkali, odemkli a otevřeli. Jeden ošetřovatel – ne, už dost keců, byli to dozorcí, žalárnici, bachaři, ne ošetřovatelé – zašel se sestrou dovnitř a druhý dozorce zůstal venku s připraveným paralyzérem.

Noah došel k Alexově cele. Číslo devadesát jedna.

„Nebojte se, je spoutanej,“ řekl dozorce. „Ale hlavně na něj nešahajte. Nemá rád, když na něj lidi šahaj.“ Dozorce se chmurně usmál a potřásl hlavou, jako že Noah ví, jak to myslel.

Dveře se otevřely a za nimi se objevila místnost jeden a půl metru široká a dva a půl metru dlouhá. Jediným nábytkem tu byla ocelová pryčna. Na vysoké polici, tak vysoké, že se na ni nedalo dosáhnout, stálo rádio. Bylo tiše puštěné BBC, zrovna grilovali nějakého politika.

Na okraji pryčny seděl Alex Cotton. Zápěstí měl připoutaná k ocelovým kroužkům na koncích lůžka. Smyslem bylo, aby musel mít roztažené ruce a nemohl hýbat ničím jiným než hlavou.

Duch Alexe Cottona upřel vpadlé prázdné oči na svého bratříčka.

Noah na chvíli ztratil řeč. Protože původně chtěl říct: „Spletli jste si pokoj. Tohle není můj bratr.“

Pak se ozvalo tiché zavrčení, zpočátku se zdálo, že to snad jde z rádia. Zvířecký zvuk. Alex Cotton náhle chňapl pusou, jako když žralok mine návnadu.

„Alexi,“ řekl Noah. „To jsem já. To jsem jenom já. Noah.“

Zase ten hrdelní zvuk. Alex najednou zaostřil oči. Zazíral na Noaha a potřásl hlavou, jako by ho ten pohled boled.

Noah se maličko pohnul, aby se dotkl bratrovy spoutané paže.

Alex ucukl celým tělem tak daleko, jak jen mohl, tedy nanejvýš pár centimetrů. Bojoval tak usilovně, až mu pouta nasákla krví.

Noah ustoupil a smířlivě zvedl ruce.

„Povídal jsem vám, nešahejte na něj, začne vyřvávat o malinkatejch pavoučkách a podobnejch kravinách,“ okřikl ho dozorce.

„Alexi, to jsem jenom já. Noah.“

„Nano nano nano nano,“ řekl Alex zpěvavým hlasem a zahihňal se. Zavrtěl konečky prstů, jako by něco pantomimicky ztvárňoval.

„Nano? Co to je, Alexi?“ zašeptal Noah, jako by mluvil na vyděšené dítě. Jemně.

„He he he, ne. Ne. Ne ne ne nano nano nano. Ne.“

Noah počkal, až skončí. Odmítal odvrátit zrak. Tohle byl jeho bratr. Zbytek jeho bratra.

„Alexi, nikdo na to nemůže přijít. Nikdo nemůže přijít na to, co se ti stalo. Víš, jak to myslím. Kvůli čemu jsi skončil tady.“

Vysvětili své šílenství, šílenče. Pověz, co se stalo s mým bratrem.

„Nano, makro, nano, makro,“ zamumlal Alex.

„Tohle říká furt,“ prohlásil dozorce. „Hlavně nano.“

„Má to z války?“ zeptal se Noah a ignoroval, co mu dozorce řekl. Chtěl vysvětlení. Doktoři ho moc nepřesvědčili. Všichni tvrdili, že to má nejspíš z války, ale když Alexe po návratu domů vyšetřovali na posttraumatický stres, nic mu nebylo. Chodil s Noahem sportovat, jednou si vyjeli autem na cornwallské pobřeží za koupáním a za nějakou holkou, kterou tam Alex znal. Bratr byl trochu roztržitý, ale jinak nic. Roztržitý.

Dozorce neodpověděl.

„Však víte, vzpomínky a tak?“ tlačil na něj Noah. „Kvůli tomu blázní? Kvůli Afghánistánu?“

K jeho údivu odpověděl Alex.

„Ahmedi?“ Alex se zasmál křivými ústy, jako by měl polovinu tváře ochrnutou. „Ahmedi ne. Broučák,“ řekl Alex. „Broučááák. Raz, dva, tři. Všichni mrtví. Bác!“

„To je na něj dost dobrý,“ mínil dozorce uznale.

A na pár vteřin to téměř vypadalo, že šílenství se rozplynulo. Jako by se Alex snažil přinutit ústa, aby něco řekla. Ztišil hlas do šepotu. Pokýval hlavou, jako by říkal: *Dávej pozor, tohle je důležité.*

Tohle. Je. Důležité.

A řekl: „Berserk.“

Alex přikývl, spokojen sám se sebou, a pak začal kývat hlavou zběsileji a zběsileji, dokud se mu celé tělo neroztřásl jako při nějakém záchvatu. Okovy chřestily o postel. Cela jako by soucitně vibrovala.

„Berserk!“ opakoval Alex, hlasitěji a ještě hlasitěji, až začal rvát.

„Berserk! Berserk!“

„Ježíši,“ řekl Noah a sám na sebe se naštvál, že zareagoval, že dal najevo své zděšení.

„Jak jednou začne s tímhle, je to na celý den,“ ozval se dozorce unaveně. Chytil Noaha za ruku, poměrně vlídně. „Takhle teďka bude berserkovat dlouhý hodiny.“

„Berserk! Berserk!“

Noah se nechal vyvést z cely.

„Berserk!“

Když uslyšel, jak za ním dozorce zamyká dveře, zmocnila se ho nevolnost a úleva. Křik jeho šíleného bratra to však nezdušilo, nesl se za Noahem chodbou a vrtal díry do jeho vířící mysli.

„Berserk!“

„BERSERK!“